

De sessies

Van Carla de Jong verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Geheim leven
In retraite

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Carla de Jong

De sessies

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

ISBN 978 90 263 5277 5

© 2020 Carla de Jong

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Katrina Yu / Arcangel Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

Dee

Ooit boezemde Paddington Station Dee angst in. Nu heeft ze het gewoon koud en wil ze thuis zijn. Ze drentelt over het perron en probeert het gekriebel van haar natgerengende panty te negeren.

In de angstige jaren was het veroveren van een zitplaats de minste van haar zorgen. Elke doordeweekse dag stond ze met het zweet in haar handen en bonzend hart te wachten op de trein, haar rug stijf tegen een muur of een paal gedrukt om te voorkomen dat ze zich ervoor zou storten. Ze wilde niet dood, ook toen niet. Een periode retraite heeft haar vijf jaar geleden verlost van wat volgens haar begeleider Catherine Richards een irrationele angst was, die paradoxaal genoeg door haar controledwang werd veroorzaakt.

Dertien over halfzeven en nog geen trein. Niet dat er iemand op haar wacht, maar een mens alleen heeft ook recht op een vrijdagavond. Morgen arriveert Rachel en die zal haar de rest van het weekend doorzagen over haar status als 'single', zoals haar dochter het noemt. Dees moeder noemde haar met afgemeten stem een gescheiden vrouw, een affront dat Dee vorig jaar samen met haar heeft begraven. Het klonk alsof ze niets meer was dan een mislukt huwelijk. Maar single klinkt te jong. Toen ze dat laatst opmerkte, katte Rachel: 'Doe toch niet altijd of je al oud bent, mam, zestig is het nieuwe veertig. En als je net zo oud wordt als oma, heb je nog een derde van je leven te gaan. Dat wil je toch niet seksloos doorbrengen?'

Alsof het gemis aan seks het ergste is. Haar dochter heeft geen idee. In dertig jaar huwelijk zijn er duizenden draadjes tussen Jeff en haar geweven. Toen de woede over zijn ontrouw en over zijn abrupte vertrek afkoelde werd er aan alle draadjes tegelijk getrokken. Ze miste zelfs zijn hysterisch niezen, zijn sloffende tred, zijn vinger die achteloos langs haar hals gleed als ze een rapport las, waardoor ze uit haar concentratie werd gehaald.

De trein arriveert knarsend. Geroutineerd dringt ze voor en pikt haar lievelingsplek aan het raam in. De verwarming blaast en ze trekt haar panty los van haar benen. Een halfuur treinen zal haar opwarmen en na een kort ritje met de Volvo – ze heeft opnieuw moeten leren autorijden na Jeffs vertrek – wacht haar troost in de vorm van een fles bourgogne. Ze sluit haar ogen en laat zich wiegen als de trein zich in beweging zet.

Haar huis geeft haar een warme omhelzing. Het is geen man, maar het is wat. Ze heeft de thermostaat permanent op eenentwintig graden staan zodat ze nooit in een koud huis komt. De milieupolitie zal er schande van spreken, het deert haar niet langer. Tijdens haar retraite heeft ze zich – naast van haar treinfobie – ontdaan van het veelkoppige monster schuldgevoel. Het kostte haar haar huwelijk. In de afgelopen jaren heeft ze zich talloze malen afgevraagd of het die prijs waard was. Het antwoord wisselt.

Na haar eigen retraite maakte ze de kapitale fout om Jeff in contact te brengen met Catherine Richards. Aan mannen moet je niet te veel prutsen. Toen ze hem na zijn retraite ophaalde hing er een vrouw om zijn nek die hem niet meer losliet.

Door de feodale echtscheidingswet van Groot-Brittannië duurde het ruim twee jaar voor Jeff en zij officieel uit elkaar waren. Een wet die ze aanvankelijk zegende: in die tijd zou Jeff bij zinnen komen. Ze doorliep de fasen van rouw die ze tijdens haar opleiding tot arts had geleerd volgens het boekje, zoals ze haar hele leven volgens het boekje had geleefd. Zodra ze dat beseftte donderde ze van woede een fase terug.

Jeff wilde de cottage niet, hij trok bij Jaika in. Dee kon hem uitkopen zonder met haar ogen te hoeven knipperen.

Op weg naar de slaapkamer ontdoet ze zich van haar loafers en ritst ze haar rok los. De vloer van haar slaapkamer is bezaaid met een week aan dwangpakjes. Ze gooit de oogst van vandaag erbij en graait haar joggingbroek en sweatshirt van het bed. Op naar stap twee van het weekend.

De bourgogne heeft een taaie kurk, gelukkig weet ze inmiddels dat geen kurk tegen haar dorst bestand is. Jeff liet de wijn altijd antichambrenen en schonk haar glas vol zodra ze thuiskwam. Zou hij tegenwoordig hetzelfde doen voor Jaika? Vermoedelijk niet, zijn nieuwe vrouw lijkt Dee het veganistische geheelonthouderstype.

Het eerste jaar na zijn vertrek was de fles haar partner. Dankzij haar secretaris Ben Dawson hebben ze inmiddels een weekendrelatie. 'Je maakt te veel fouten, Dee. Het is nu bijna een jaar, ik kan je niet langer beschermen. Je moet weer gaan eten en stoppen met drinken.'

'Ik ben net zo blij met mijn maat 36.'

'Je ziet eruit als een junk.' Voor een eerlijke mening kon je bij Ben terecht.

Ze kon zich niet permitteren om de ramp van haar verloren huwelijk te laten escaleren in een verwoeste carrière.

Daar is de verlossende plop.

Ze valt in slaap bij het nieuws en schrikt wakker van haar iPhone. Een bericht van Ola aan haar persoonlijk, niet zoals gebruikelijk in hun retraite-groepsapp. 'Kan ik je bellen?'

Dee gaat overeind zitten, wrijft in haar ogen en constateert met een blik op de fles dat ze nuchter is. Ola die haar nodig heeft? 'What's up? Call me,' tikt ze.

Vrijwel direct gaat haar telefoon over.

'Dee, godzijdank.' Ola zucht. 'Ik ben radeloos. De grote grijze is terug. Luc komt zijn bed niet meer uit.'

Dee sluit haar ogen en ziet de tekening die Luc tijdens de retraite maakte van zijn depressies voor zich: zijn magere lijf geplet onder de poot van een olifant. De dokter in haar ontwaakt. 'Wat vreselijk, Ola. Wat zegt zijn psychiater?'

Het blijft even stil. 'Die stelt elektroshock voor.'

'Mijn god.' Al is psychiatrie niet Dees specialisme, zelfs een leek weet dat dit slecht nieuws is. 'Is er geen alternatieve medicatie meer?'

'Hij heeft elke "groep" geprobeerd, zoals ze dat zeggen. Hij reageert zelfs nauwelijks meer op Yves. Ik weet het ook niet meer, Dee.'

Een vader die niet ontvankelijk is voor zijn zoon schokt Dee minder dan Ola zonder antwoorden. Haar vriendin is de vleesgeworden managementconsultant die zelfs tijdens hun retraite het hoofd voornamelijk koel had gehouden. 'Wat kan ik voor je doen?' Direct wil ze haar vraag inslikken. Haar vriendin wil vast geen oplossingen, ze wil stoom afblazen.

Tot haar verbazing zegt Ola: 'Dank je, Dee. Ik durfde het niet te vragen.' Geroezemoes. Fluisterend: 'Goed zo, *chéri*, sjjh.'

Dee duwt zich overeind op de bank en laat Ola's gepruttel tegen haar zoontje over zich heen komen, vage beelden van de kindertijd van Rachel en Felicia drijven voorbij. Dan klinkt Ola's stem helder. 'Ik heb mijn hoop gevestigd op een reünie. En ik wil jou vragen om de organisatie op je te nemen.'

Als ze ophangen is Dee een klus rijker. Rachel zal haar uitlachen. 'O mam, jij blijft eeuwig de directeur.' Ze hoeft het haar dochter natuurlijk niet te vertellen.

Een reünie van hun retraite... Talloze malen hebben ze erover gesproken en gemaïld. Hun enthousiasme voor het idee is groot, maar het leven strooit steeds zand in de raderen. Sonja kreeg een kind en nog een kind, Ola en Luc gingen samenwonen en probeerden een leven en een carrière op te bouwen en werden ouders van een pittig jochie. Dee was ondergedompeld in rouw en drank.

En Brad was er niet meer om hen samen te brengen.

Het plan is om weer neer te strijken op het landgoed in Friesland, waar ze vijf jaar geleden aan hun trauma's hebben gewerkt. Uiteraard dit keer zonder Catherine Richards.

Het zal nog een heel gedoe zijn om de agenda's vrij te veggen. Misschien kan ze morgen vast het hotel bellen om te vragen wanneer ze plek hebben. Daar gaat haar luie zaterdag.

Het goede nieuws: er zit nog wijn in die fles.

Na twee glazen vallen haar gedachten uit elkaar. Gruizig, denkt ze, da's een mooi woord voor verlossing.

Luc

Ola komt de slaapkamer binnen en knipt het licht aan, een rozige Yves op haar arm. 'Luc, Luc.' Zijn zoon strekt zijn armpjes uit. Hij weigert nog steeds 'papa' te zeggen. Ola laat hem op Lucs bed zakken en strekt haar rug ongenaakbaar. Zijn zoontje kruipt over hem heen en trekt aan zijn neus. 'Luc.' Een straaltje kwijl zakt uit het kuiltje van zijn zoons onderlip in Lucs hals, maar zijn zintuigen zijn zelfs voor zijn zoon verdoofd. Hij probeert te glimlachen. Het moet eruitzien als de grijns van een robot. Hij is geen vader. De grote grijze beneemt hem de adem. Hoe kan zijn psychiater beweren dat het beest zijn vriend is? 'Hij zorgt ervoor dat jij niets hoeft, Luc,' beweerde Bernard Chevallier tijdens hun laatste consult.

'Ik heb Dee gisteravond gebeld.' Ola plant haar handen in haar zij. Een puntig gebaar van beschuldiging.

Hij sluit zijn ogen.

'Die reünie komt er en al moet ik je uit bed takelen: jij gaat mee.'

Yves wiebelt zijn knietjes in Lucs buik en drukt zijn handjes op zijn schouders. 'Luc kijken.'

Hoe kan hij zijn zoon aankijken met niets in zijn blik? 'Yves, papa is moe. Ola, ik wil slapen.'

'Slapen,' sneert ze. 'Dat lijkt mij ook heerlijk. Ik ben er vannacht drie keer uit geweest. Kom, Yves, we gaan ontbijten.'

Het gewicht van zijn zoon wordt van zijn lichaam gehaald en

als Ola de deur sluit is er een kort moment van opluchting voor de poot van de grijze hem weer dieper in het matras duwt. Hij probeert terug te keren naar de vergetelheid van de slaap.

De ochtenden zijn het zwaarst. Hij kent ze vanaf zijn eerste jaar in Parijs. Na de retraite waar hij Ola ontmoette leek zelfs de dageraad lichter. Twee jaar lang was hij genezen. Twee jaar waarin hij Ola vertrouwd maakte met de stad van de liefde en waarin ze die belofte elke nacht waarmaakten.

De scheurtjes in zijn stemming kon hij in het begin nog negeren, een eerste nies is nog geen griep. Oude demonen, maakte hij zichzelf wijs. Geluksangst.

‘Ik wil een kind van je, Luc Aubertin.’ Ze lagen samen op een deken in de Jardin du Luxembourg, de aprilzon had hem doezelig gemaakt. Een kind, dacht hij dromerig. Zou ik daarvoor kunnen zorgen? Ik ben dertig. Volwassen. Genezen van jarenlange depressies. ‘Goed,’ zei hij. ‘Dat wil ik ook.’

Tot zijn vage opluchting lukte het niet onmiddellijk. Ola maakte zich na een halfjaar al zorgen en meldde hen aan bij een fertilitetskliniek. Vlak voor de afspraak bleek ze in verwachting.

De terugkeer van zijn depressie liep gelijk op met haar zwangerschap. De eerste maanden was ze nauwelijks waarneembaar, maar geleidelijk aan werd het opstaan moeilijker en nam zijn concentratie af. Het jaar daarvoor was hij gepromoveerd en zijn mentor Fernand Pardin had hem een baan aangeboden als universitair hoofddocent. ‘Nog even en je wordt de jongste hoogleraar van de Sorbonne.’

Die belofte dreef beetje bij beetje weg, samen met zijn gevoel, tot hij het nauwelijks meer kon opbrengen om naar de universiteit te gaan. Louter dankzij de inzet van een paar fanatieke promovendi liep zijn onderzoek door.

De geboorte van Yves tilde hem kortstondig op. Voor het eerst van zijn leven was hij verantwoordelijk voor een ander mens, het besef vulde zijn borstkas, de grote grijze trok zijn poot terug. De

eerste weken verliepen als in een roes, door een mix van verliefdheid en gebroken nachten. Luc meende dat hij alles aankon, tot de poot van de olifant in de tweede maand van hun ouderschap met geweld op zijn borst landde.

‘Je gaat naar Chevallier,’ zei Ola.

‘Ik heb geen gesprekken nodig, ik heb pillen.’ Maar zelfs prozac leek klaar met hem.

Onder dwang van Ola en Fernand ging hij uiteindelijk toch. Chevallier wierp een blik op hem. ‘De grijze.’ Hij schreef andere medicijnen voor, het begin van een zoektocht die nog steeds voortduurt. Luc is bezig met het vijfde medicijn in twee jaar tijd en bezoekt Chevallier drie keer per week. Lesgeven doet hij niet meer. Fernand smeekte hem om in elk geval zijn promovendi te begeleiden. En dus sleept hij zich enkele keren per week een middag naar de universiteit.

De slaap komt niet meer. Hij blijft roerloos op zijn rug liggen, het dekbed over zijn hoofd getrokken. Hij heeft Chevallier beloofd dat hij voor elf uur in de ochtend opstaat. Ola weet van die afspraak. Als hij verzaakt rukt ze het dekbed van hem af en gooit de gordijnen open en is het even of ze hem uit het niets op een druk kruispunt dropt. Hij kan beter zelf in beweging komen, dan kan hij zijn zintuigen een voor een aanspreken. Eerst slaat hij het dekbed terug. Na een paar diepe ademhalingen draait hij op zijn zij en komt overeind. Nu die benen nog.

De slaapkamerdeur gaat open. ‘Wij gaan...’ Ola stokt. ‘Wat? Ben je er al bijna uit?’

‘Ik probeer het.’ Zijn voeten staan al op het tapijt, hij strekt zijn benen en negeert de pijn in zijn achillespezen. Doorzetten. Hij trekt de gordijnen open en de dag blikkert hem tegemoet. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat wilde je zeggen?’

Haar aarzeling is bijna tastbaar. ‘Iets wat er nu niet meer toe doet,’ zegt ze. ‘Kom, Yves en ik hebben koffiebroodjes gehaald.’ Ze

loopt naar de kledingkast en haalt er een schoon shirt en een spijkerbroek uit. ‘Kleed je aan, douchen komt later wel. Ik maak koffie voor je.’

Luc schaamt zich voor alles. Op deze manier heeft Ola twee kinderen. Ze willen het geen van beiden, het gebeurt vanzelf. Hij is geen vader, hij is geen man. Wat blijft er over?

‘Dee gaat het organiseren. We mikken op eind juni, dezelfde periode als tijdens onze retraite. Zij checkt of het kasteeltje in Friesland genoeg kamers vrij heeft.’ Ola schuift een koffiebroodje naar hem toe en grimast. ‘En natuurlijk of Catherine er niet onverhoopt bivakkeert.’

Haar gehak op de begeleider van hun retraite stoorde hem voorheen, nu glijdt haar opmerking van hem af. Hij heeft geen trek. ‘Wat doen we met Yves?’ Hij scheurt een reepje van het kleeft broodje af.

‘Yves kan naar jouw zus. Ze smeekt ons al twee jaar of hij een keer komt logeren.’

‘Hoelang?’

‘We boeken een week.’

Een week! De dagen zijn hier thuis al niet door te komen. Ze zullen van alles van hem verwachten wat hij niet kan leveren. Protesteren is zinloos. Om onduidelijke redenen heeft Ola besloten dat een reünie van hun retraitegroep hem van zijn depressie zal verlossen.

‘Chevallier denkt dat ik nog voor de zomer in aanmerking kom voor elektroshock. Dat zou de reünie kunnen doorkruisen.’

Haar gezicht betreft. ‘Mijn god, Luc, dat is echt de laatste optie. Jouw hersens zijn je kostbaarste eigenschap. Daar fuck je niet mee. Geef eerst die reünie een kans.’

‘Luc eten.’ Yves steekt zijn knuistje met een lap van het koffiebrood in Lucs mond. Het glazuur kleeft aan zijn lippen. Moeizaam slikt hij de deegbal door. Meteen duwt Yves het volgende stuk in

zijn richting. 'Nee, nu Yves een hapje,' zegt hij.

'Mama hapje, Luc hapje, Yves hapje,' zingt Yves.

Ola lacht, haar ogen glanzen als ze naar hun zoon kijkt. Zo zou Luc zich ook willen voelen.

Ola

‘Ik zorg voor een goede overdracht.’ En ik ga je niet smeken, denkt Ola.

‘Het treft wel ongelukkig.’ Cédric trekt een zorgelijk gezicht. ‘Midden in het Galvi-project.’

Eikel. Ze glimlacht. ‘Het Galvi-project loopt nog twee jaar door. In die tijd zullen we beiden weleens vakantie nemen.’

‘Maar waarom nu, in deze cruciale fase,’ mokt haar baas. ‘Een week weg. Ik kan daar niet mee aankomen bij ons bestuur.’

Volgens hem is elke fase in elk project cruciaal en hoofd- en bijzaken kan hij ook al niet scheiden. ‘Ik wel. Ik bel met de bestuurder en ik regel het.’ Ze staat op. ‘Laat ik dat direct doen, dat geeft ons nog een volle week om alles tot in de puntjes af te dekken.’

‘Zeg, ik ben nog altijd je baas,’ sputtert hij. Zijn boordenknoopje golft geagiteerd mee met zijn adamsappel.

‘Zeker, Cédric. Een goede baas, een die zijn werknemers af en toe vakantie gunt.’ Hoe ze die violen op haar stembanden weet te plaatsen is haar zelf een raadsel. Voor hij iets kan tegenwerpen trekt ze de deur achter zich dicht. Hoelang zal ze nog met baasjes moeten omgaan die de helft van haar intellect hebben? Met Lucs instabiele psychische gestel voor eeuwig, denkt ze met een mengeling van berusting en frustratie. Ze had gehoopt inmiddels zelfstandig consultant te zijn. Die droom heeft ze losgelaten, samen

met de hoop op een tweede kind en andere dingen waar ze liever niet aan denkt. Haar vaste baan is een zekerheid die ze nodig hebben. Het Parijse leven is peperduur.

Ze tikt in de groepsapp. ‘Toestemming van de baas afgedwongen. Boeken, Dee! Ik kan niet wachten om een week samen met jullie door te brengen. We hebben zoveel in te halen.’

‘Consider it done,’ is Dees promptte antwoord.

Het Galvi-project zal een week afwezigheid moeiteloos overleven. Ze heeft de projectorganisatie strak in de steigers gezet. Een overdracht is feitelijk onzin, maar enfin: het zal Cédric terug in zijn hok duwen. Was haar leven thuis maar zo overzichtelijk. Ze plugt haar laptop in bij een van de flexplekken, leunt achterover en laat de virusscanner zijn werk doen. Nog een week. Dee en Sonja kennen Lucs geschiedenis en de band die in de retraite tussen hen vieren is gesmeed kan misschien iets in beweging zetten wat haar alleen niet lukt. Ze weet dat ze haar verwachtingen moet temperen; als de afgelopen jaren haar iets hebben geleerd, is het wel dat Lucs depressies zich niet door een projectmanager laten sturen. Zijn ziekte zit aan het stuur. Toch fladdert er hoop in haar borstkas bij de gedachte aan de reünie, een samenzijn zonder hun goeroe en haar slaafje Leilah. Ola vindt het nog steeds onvoorstelbaar dat ze zich destijds heeft overgegeven aan Catherine. De dikke vrouw had haar verzet en scepsis laag voor laag afgepeld. Zelfs Sonja ging ten slotte voor de bijl.

Dee, Luc en Brad waren onmiddellijk gevallen voor hun begeleider. Luc wil nog steeds geen kwaad woord over Catherine Richards horen en dus spreken ze zelden meer over haar, al moet Ola soms haar tong afbijten om hem niet in te peperen dat hun retraite ook hem geen langdurige verlossing heeft opgeleverd.

‘Ola, we gaan na het werk een borrel halen. Ga je mee?’ Een van de junioren staat aan haar bureau. Een kloon: blauw pak, vermoedelijk bewust te klein gekocht, bruine schoenen, wit overhemd. Geen das. Kuif in gel.

Een borrel. Hoelang is het geleden dat ze op zo'n verzoek ja zei? 'Helaas, ik moet Yves ophalen. De crèche is onverbiddelijk.'

'Jammer.' Het klinkt gelaten.

Het is al een godswonder dat ze nog meegevraagd wordt. 'Mischien na mijn vakantie,' roept ze hem na.

Hij haalt zijn schouders op en zijn harnas lift mee. Idiote sokken, rode en paarse ballen in een zwart bad.

Ola's telefoon licht op. Een WhatsApp-bericht van Sonja. 'Goed geregeld, Dee. Ben benieuwd naar ons en naar Friesland, zonder die dikke.'

Sonja's bijzin zal Luc niet bevallen, al is Catherine feitelijk dik, daar kan hij moeilijk tegen ingaan. 'Ik hoop wel op beter weer dan tijdens onze retraite,' tikt Ola. Het regende die tien dagen vrijwel even onophoudelijk als hun gejang en gevloek tijdens de bio-energeticasessies klonk.

'Die bakken regen zal ik nooit meer vergeten. Mengde leuk met ons traanvocht,' antwoordt Dee.

Sonja stuurt een batterij sniklachende smileys en Ola tikt een rij paraplu's.

Grote afwezigheid in hun groeps-chat is Luc. Ola onderdrukt de neiging hem een venijnig bericht te sturen. 'Oké, girls, ik ga hier weer verder met een volkomen nutteloze overdracht. *In control*, als altijd.'

Ze is net op tijd bij de crèche. Ze hebben Yves zijn jasje al aangedaan. Ze is ervan overtuigd dat dit actief beleid is om schuldgevoel bij ouders op te wekken.

'Mevrouw Parys, kan ik u nog even spreken?' Rabia's wangen zijn bezaaid met zwarte sproeten, licht verheven als speldenknopjes. De huid eromheen kleurt van beige naar roze.

Ola schuift Yves een paar centimeter omhoog op haar heup. 'Natuurlijk.'

De crècheleidster slaat haar ogen neer. 'We maken ons zorgen om Yves.'

Ola kijkt naar haar zoon. Hij leunt zwaar op haar borst en zijn oogleden zakken al, zijn mond is gekruld in een glimlach. Er lijkt niks mis met hem. ‘Was hij niet lekker vandaag?’

‘Dat is het niet.’ Rabia kijkt naar Yves.

‘Wat dan wel?’

Rabia slikt. ‘Yves wil de hele dag naar bed. Hij blijft maar herhalen: “Luc bed, Luc slapen, Yves bed, Yves slapen”’. Maar wij hebben vaste slaaptijden, dat weet u.’

‘Natuurlijk,’ zegt Ola koel.

‘Het probleem is dat hij boos wordt als we hem niet naar de slaapzaal brengen.’

Een boze Yves kan een concertzaal met geluid vullen. De ‘Terrible twos,’ zegt ze. ‘Dat gaat weer over.’ Twee meisjes van twintig op een groep van tien dreumesen is sowieso een idioot idee.

Rabia kijkt haar verwijtend aan. ‘Natuurlijk kennen we die leeftijdsfase. We zijn getraind om daarmee om te gaan, alleen bij Yves werkt onze aanpak niet. Hij steekt bovendien de andere kinderen aan. Zullen we een afspraak maken om dit gedrag door te spreken?’

Niet vandaag dit gezeik. Ze onderdrukt een zucht. ‘Goed, we maken een afspraak.’

‘De manager wil er graag bij zijn. Zij belt u morgen. Dag Yves, dag mevrouw Parys.’ Weg is Rabia.

Nog voor ze Yves goed en wel in zijn stoeltje heeft vastgegespt slaapt hij al. Zijn mondje pruilt en een vennetje speeksel vormt zich in de kom ervan. Ze ver stelt haar autostoel, leunt achterover en sluit haar ogen. Even, heel even, voor ze het drukke Parijse verkeer het hoofd zal bieden, een peulenschil in vergelijking met de situatie die ze thuis zal aantreffen. Eén probleem te veel, denkt ze, en niemand om het mee te delen. Hoewel... Sonja heeft twee kinderen, zij zijn drie en vier jaar oud. Kagysoo en zij hebben de terrible twos overleefd. Sonja zal weten wat ze moet doen. Een multifunctionele reünie. Ze opent haar ogen. Yves blaast kleine belle-tjes met zijn adem. Ze glimlacht en start de auto.